

Пиеръ Лоти.

Убийство

Тежъкъ сънъ сковаваше тѣлото ми, прострѣно въ разкошнитѣ тропически треви. Незнайни дървета ме покриваха съ сѣнката си, а право предъ менъ, презъ трѣстиката, блестѣше гладката повърхнина на блатото.

Както винаги при голѣма умора, сънятъ ми не бѣше много дълбокъ, така че сънища и истина се преплитаха въ най-чудновати образи.

Скоро почувствувахъ неочаквано безпокойство; като че ли нѣкой се допрѣ до менъ. Това ме събуди. Разбрахъ, че нѣкой ме гледа и съ мжка отворихъ клепкитѣ си.

Надъ мене, въ гжститѣ клоне, видѣхъ малка фигурка, малкото лице на джудже: две кръгли очички съ детски изразъ ме разгледваха съ човѣшко любопитство... И като всѣки страстенъ ловецъ, азъ посегнахъ съ ржка къмъ пушката... Слабъ опитъ за движение и... силниятъ сънъ пакъ ме обзе.

Но малката фигурка продължаваше да ме наблюдава, и азъ въ сѣна си добре съзнавахъ това. Въ дълбоката тишина около мене азъ чувахъ металическото бръмчене на бръмбаритѣ. Презъ спуснатитѣ си ресници виждахъ рояци отъ странни, космати, пѣстри насѣкоми, които летѣха изъ въздуха, опиянени отъ тропическата горещина и благоухание. Пълниятъ съ ароматъ въздухъ ме задушаваше и упояваше.

Малко по малко азъ съвсемъ се събудихъ отъ втречения погледъ на малкото джудже. Ржката ми хвана оржжието и го настани на рамото ми.

Чакъ сега тя почна да отстъпва, малката май-